

Konečne letóóó...

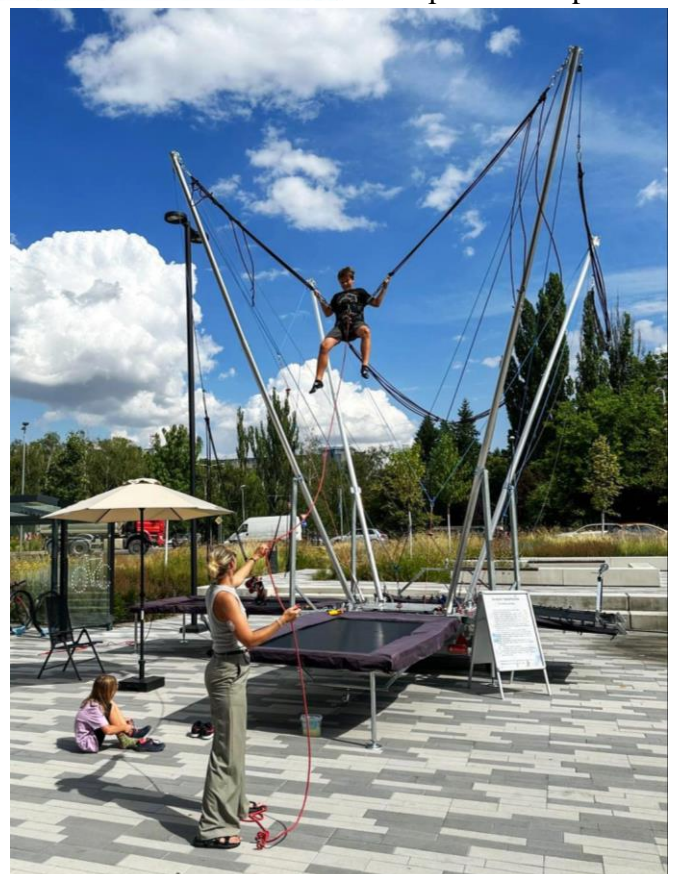
Naozaj sme sa naň tešili všetci. Deti už mali dosť školy a ja tiež. Samozrejme, že musím v júli ešte pracovať, a tento rok je to neurekom, lebo sa nám školenia sypú aj v lete, čo po iné roky nebývalo. Ešte 3 týždne a budem aj ja oddychovať.

Spolu s júlom prišli aj riedne horúčavy. Kým sme v juni klímu ešte nepotrebovali a nám so Slávim bolo niekedy dolu v spálni aj chladno, tak teraz ideme na plné chladenie. Aj kvôli axolotlom, ktorí nám začali plávať pri hladine. Teraz je už fajn, kríza zažehnaná a Arlie sa vyjadril: **„If you want, you can take axolotls down, I do not want them, they are not so cool.“**

Aj ma to zaskočilo, lebo zanietenosť pre malé pažravce ho držala takmer 2 roky.



Hneď prvý týždeň mi pomohla auntie Zuzka, ktorá si Arlieho a Gwen zobrala na 2 dni. Stihli toho ako za týždňovú dovolenku. Termálne kúpalisko, nákupy oblečenia, pizzu, návštevu hradu, skákacie trampolíny a 6 hororov. Skoro som odpadla, lebo som vedela, že Gwen budeme mať našupnutú v posteli.



V noci spala s auntie a vlastne nespala. Každú chvíľu sa jej pýtala, koľko je hodín a či už budú vstávať? Obom nakreslila nefalšované podobizne...mala som problém zhodnotiť, čo je krajšie – realita, či obrázok.



Arlie bol pri cool nákupoch zdvorilý. Aunty to zhodnotila: „**Za oblečenie fakt niekoľkokrát d'akoval, až ma to dojalo.**“

Arlie mi potom povedal (trochu som ho vyhrešila, že toho dostali až dost') nasledovne: „**Ale mom, oni to naozaj chceli kúpiť. Fakt som videl, že boli šťastní.**“



Tato si tiež doprial trochu oddychu. Aj keď neviem, či sa to tak dá nazvať. Pred týždňom mu cez víkend ostalo zle. Musel si ísť pre slabosť hneď ľahnúť a do pol hodiny mal aj teplotu. Bol v postelli 2 dni a nevládal sa pohnúť. V pondelok už do práce nabehol, tvrdil, že je fit. Vedela som, že nie je. Ako keby som s ním týždeň....



Na ďalší víkend šiel s ocinom a Martinom do Tatier a vyšiel bicyklom na Kráľovú hoľu, poobede zase vo Vysokých Tatrách vyšľapal Téryho chatu. Na druhý deň dal Slavkovský štít behom. Kde sa v ňom berie tá nekonečná energia?

Asi toho má dosť v robote aj doma. Doma sa realizuje okolo domu. Každý týždeň si kúpi pár obrovských balvanov, ktoré pomaly rozmiestňuje po záhrade. Už predtým som sa na tom smiala, a teraz? Jednoducho šuťtermaniak.





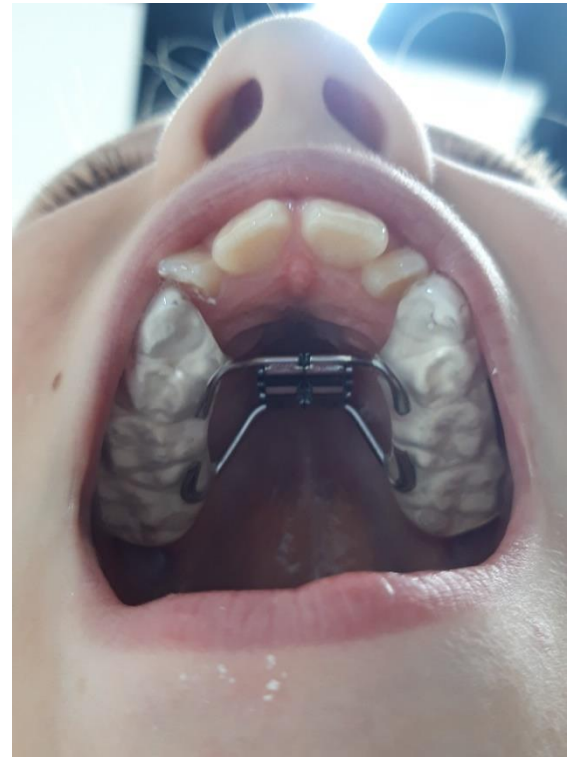
Leto pokračuje a s Gwen sme oslávili jej 9. narodenky. Už sme nespravili oslavu, tá bola pred mesiacom so spolužiakmi.

Ale dali sme si rande, iba my dnes a skočili spolu do nákupného centra. Vybrala si plyšového dinosaura. Ešte je to moje bábätko, Som rada. S tatom si dala samostatné rande tiež. Išli spolu do kina.

Dnes jej nasadili strojček na rozťahovanie čeluste, aby mali zuby kde rásť. Musí si zvyknúť. Ubiehajú jej sliny a šušle.

Hneď na to mala chuť na McDonalds. Jasné, že som jej kúpila hranolky a kuracie nugetky. No, musela počkať, kým prídeme domov. Vydržala. Doma sa do nich pustila. Po pár minútach som ju našla v slzách. Nevedela nugetky požuť a zasekávali sa jej medzi podnebním a strojčekom. Spravili sme kašu a hneď bola spokojnejšia. Asi budeme musieť zmeniť stravu a prejdeme na kašičky.

Budem jej ho každý druhý deň rozťahovať. Práca na 9 mesiacov. Už teraz si poplakala, že ju to tlačí a bolí. Je srandovná, keď ťahá sliny. Pripomína mi mamu zo Štitáru, keď si nasadzuje protézu a drží si ju.



Veľké problémy v malom ABP

Už od júna som cítila, že je čas z ABP odísť. Atmosféra v kancelárii bola dobrá. S dievčatami sa mi dobre robí a vždy sme vedeli nájsť kompromis a riešenie na každú situáciu. Bolo mi ľúto, že sa od minulého roka nič nezmenilo. Vtedy som Michalovi napísala mail, kde vidím slabiny riadenia a za rok som sa znovu dostávala k rovnakému záveru. Absencia pozitívnej spätnej väzby, negatívna spätná väzba, mikromanagement, riešenia na poslednú chvíľu, kedy už iba hasíme, žiadna investícia do personálu a nadmerné naloženie úloh. Kedy by som si pred pár rokmi pomyslela, že Michal na mňa naloží chod Bratislavskej pobočky. Končil jún a Katka stále nevedela, či bude mať predĺženú zmluvu a ja kolegyniu v septembri, keď sa vrátim po dovolenke. V polke júla Michal oznámil, že v auguste máme pracovať a medzi sebou sa dohodnúť, ktorá bude kedy. Katka nevedela ani to, či bude mať zmluvu. A tak som poslala správu, že dávam výpoveď. Michal dofrčal hneď o 3 dni a prešli sme jednotlivé body, ktoré som mu znovu napísala. Po 1,5 hodine som dostala argumenty, ktoré boli zamerané emočne – „**nevieš si predstaviť, aké to je“....(napríklad mať 4 deti)**. Trvalo mi 2 dni, kým som sa otriasla a vedela som o vyhodnotiť. Ani Slávimu som nevedela viac povedať.

Jeho riešenie bolo, postupne presťahovať firmu hore k Žiline, zaučiť si tam nových ľudí a potom sa uvidí, či budem ďalej pokračovať z homeofficu.

Keď som išla po rozhovore domov, padli mi oči z diaľnice na novootvorenú Nemocnicu Bory. Večer som si na ňu klikla a našla zaujímavú pozíciu. Poslala som životopis. Ozvali sa hneď na 2 deň a o týždeň som mala ísť na pohovor. Medzitým som si dávala dokopy, čo ďalej. Do konca mesiaca ostávalo ešte pár dní, bolo treba dať výpoveď. Na ďalší pondelok bol pokojný deň a nie tak veľa práce, takže sme skončili skôr. Na druhý deň chcel Michal od Katky excel tabuľku čo deň predtým robila a po chvíli aj printscreen odoslanej pošty. Katka mu ju neposlala. Odmietla to. Vedela som, že z toho Michal vyvodí následky.

V stredu som teda šla po práci na pohovor. Nemocnica je nová, moderná a veľká. Prekvapil ma pomerný pokoj. Prijala ma riaditeľka HR a vedúci Controllingu. Pohovor bol jasný, prehľadne sme si prešli body pozície Manažér pre nepoistené subjekty, ktorú pôvodne ani nerozmýšľali otvoriť, no obracia sa na nich stále viac ambasád, firiem a jednotlivcov, ktorí sú ochotní za výkony platiť. Zodpovedná osoba bude mať na starosti pripraviť procesy, ceny a manažovať všetkých, čo takto chcú do nemocnice prísť. Je to výzva, o zdravotníctve nič neviem, ale som schopná sa rýchlo učiť. Zároveň som sa ich spýtala, či si vedia túto pozíciu predstaviť na 7 hodín. Vedeli. Mali mi dať vedieť, či postupujem do ďalšieho kola.

Vo štvrtok zavolali, či by som v piatok mohla prísť na pohovor s riaditeľom nemocnice. Zároveň sa ozval Michal, že príde, aby dotiahol zmluvy. Tušila som, že Katka ho nahnevala. V tom som objavila sms z polície, že si mám prísť pre nový občiansky.

Tak aj bolo. Michal prišiel, riešil Katku a ja som si medzitým odskočila najprv na pohovor a potom pre občiansky. O 1,5 hodky som bola späť v kancelárii.

Pohovor bol netradičný. Začal udržaním dlhšieho očného kontaktu a prešiel do vtipného rozhovoru o autách a čínskej medicíne. Na konci sa ma spýtala: „*Chcete tu pracovať?*“ Moja odpoveď bola jasná. Nerozumela som tomu celému. Viem, že to nebolo o mne. Celé to bolo dokonalo a presne naplánované do najmenšieho detailu a ja som sa iba vlezla vo viere, že Pán vie, čo je najlepšie.

Čakal ma ešte rozhovor s Michalom, kde som sa dozvedela, že Katke dal 2-mesačné odstupné, ale už nechce, aby do kancelárie prišla, pre svoju „asertivitu“, ktorú pomenoval drzosťou. Vedela som, že je to pre mňa jasný signál, že musím dať výpoveď. Nie len kvôli sebe, ale aj kvôli nemu, aby pochopil, že body výpovede som myslela vážne. Do budúcnosti verím, že si z toho niečo zoberie a zmení. Myslím, že ešte stále myslel, že som ho potrebovala iba vystrašiť a výpoveď nemyslím vážne. Dokonca aj Katke povedal:

„Ak si myslíš, že Zuzku poznáš za tie 2 roky, tak ja ju poznám lepšie.“

Vsadiť pri rozhovoroch na emočno a empatiu, plus pár príkladmi postrašil, aké to je v iných prácach ešte horšie. Keď som prišla domov, našla som v maili akceptačný list. Bola som prijatá do novej práce bez zdravotníckeho pozadia za 50 hodín. Akceptovali mojich 7 hodín a zachovali plat. Oficiálnu výpoveď som poslala až nasledujúci deň. Bolo to dobrých takmer 6 rokov. Naučila som sa vychádzať s mnohými ľuďmi, ceníť si možnosť pracovať skráteno, mať čas pre deti. Podieľala som sa na 2,5 mil. EUR čistého zisku pre svojho šéfa, ale videla som aj to ako vyhodil dievčatá a aký vedel byť nepríjemný.

Pracoval tvrdo, nedbal na svoje zdravie, často ani na moje, ale myslím, že to nevidel. Úprimne a celou silou dal svoje srdce. Očakával, že rovnaké nasadenie ako má on, budem mať aj ja.

Cítim, že je čas odísť. Pracovala som ako pre Teba Pane. Dohodneme sa, to viem. Je mi ho ľúto, že na všetko ostane sám a nemá náhradu ani za Katku ani za mňa. Ty vieš Bože, že či pochopí, že ľudia potrebujú viacej ako iba tvrdú prácu a pravidelnú výplatu. Ale hlavne to, že uvidí, čo je pánom jeho srdca. Želám si, aby firma ďalej napredovala, lebo má obrovský potenciál a zároveň prinášala radosť prežívanú v prítomnosti.

SARDÍNIA



Deti neustále niečo chceli: piť, jesť, suveníry. Veľmi rýchlo som prešla na ich vlnu a stála pred každým výkladom s kabelkami. Tato nás neustále nabádal posunúť sa ďalej. Po 4 hodinách sme mali dosť. Arlie bol podráždený a jeho náladu zmenila až dobre prepečená pizza. Na gondolu sme sa nedostali. Tato mi na nej mal vyznávať lásku. Povedal: „**Zoberiem ťa sem ešte raz bez detí.**“



Ale bola dobrá nálada a dosť sme sa nasmiali. Hlavne potom, ako sme sa vyložili na hoteli asi 2,5 hodiny za Benátkami v mestečku Ferrara. Kým som si prešla pracovné maily a odpisovala, spravil cestovinu a rajčinovou omáčkou. Bol na seba patrične hrdý:

„**A toto sa neráta do ročného varenia, je to bonus!**“ oznámil všetkým. Deti zaľahli a my sme ešte šli preskúmať rozsiahle stredoveké centrum so zachovaným hradom a kopou katedrál. Iba sme sa ruka v ruke túlili v teplej noci a vdychovali vône malých taverien

a barov.

Spali sme všetci ako zarezaní. Čakala nás cesta do prístavu Piombino, kde nás s meškaním zhltna veľká loď s kresbami Batman-a. Plné bruchá z Mekáču nám vydržia hádam aj pár hodín a na večer by sme mali po 5,5 hodinách byť vyplutí v prístave Olbia.

Streda

Spali sme ako zarezaní. Na ubytovanie sme dorazili až okolo 11 večer. Všetci sme sa tešili. Ubytovanie je priamo pri bielej pláži. Hore je kuchyňa a dolu dve izby so samostatnými kúpeľňami. Ani sa mi nechcelo

Po všetkých neočakávaných zmenách minulého týždňa, sme sa v nedeľu úsporne zbalili na cestu. Berieme so sebou aj Timiho, tak bude menej priestoru na batožinu. Chalosi nevedeli z nedele na pondelok od vyrušenia ani zaspať. Ešte po polnoci sme počuli ich tlmený chichot. Budík zvonil presne o 4 ráno a mne sa fakt nechcelo. Rýchlo sme sa naložili a nastavili cieľ: Benátky, kde sme chceli doraziť už na obed. Slávi mi to sľúbil už veľmi dávno. V pamäti mám jeho tínedžerskú fotku, kde na námestí Saint Marca kŕmi holuby. Ak by bolo ešte o stupeň viac, tak by sme niekoľko hodinovú potulku po meste na vode nedali. Tmolili sme sa úzkymi uličkami, aby sme ostali čo najviac v tieni.



ráno vstávať. Millu to ťahalo pozrieť pláž. Tak som sa vyterigala s obrovskou hlavou, aby sme sa o 30 sekúnd vrátili, lebo pre Millu tam bolo veľa ľudí.

Čakal nás tradičný nákup potravín, kedy si každý naloží do košíka, čo potrebuje. Potom ho treba iba dotlačiť k pokladni a tipovať, koľko to bude stáť. Rýchly obed, kedy som sa snažila pochopiť maily od šéfa. Načo mi dáva vybrať, ak sa potom rozčuluje nad mojím výberom a píše mi, že s tým budem žiť? Čisté psycho. Ale asi nemá zmysel sa nad tým zamýšľať a nechať mu čas, aby to strávil.

Pláž má krásnu priezračnú vodu. Chalani si zobrali nafukovačku, ktorú im vietor odfúkol a pár obrátkami hneď odviaľ dosť ďaleko. Tato musel robiť záchrannú akciu. Dievčatá sa vyšantili na paddleborde. Tato neskôr nevydržal a musel si vybehnúť kopec, čo



sme videli oproti zálivu. Videl odtiaľ krásny západ slnka a aj členitosť na

tomto kúsku ostrova spolu s ďalšími ostrovčekmi. Večer chcela ísť Milla behať: „*Aspoň 10 000 krokov...*“ dodala. A tak sme sa vrátili až pred 11 večer, zničené a ubehané.

V noci by sa celkom zišla klíma. Milla spí vonku na terase. Tato jej tam odniesol prístelku. Vnútri je na ňu bez klímy príliš teplo. Ja by som tú odvahu nemala a ona ma tou svojou riadne prekvapila.

Gwen musím ešte rozťahnuť strojček. Už si naň zvykla. Prvý deň ju bolel, tlačil. Hnevala sa, že nemôže jesť ako predtým. A neustále musela sŕkať tvoriace sa sliny. Teraz je už fajn. Sama ma upozorňuje, že ho treba rozťahnuť.

Štvrtok

Ako obvykle, na 1 pláži nevydržíme. Treba hľadať iné, odľahlé, kde nie je toľko ľudí. Podľa GPS nám to na severnú stranu ostrova bude trvať iba 39 minút. Ako míňame pobrežie, začínam pochybovať o tom, že niekde bude naozaj odľahlá pláž. Mám pocit, že celé pobrežie je pokryté domami. Avšak cesta po prašnej uličke medzi kríkmi dolu svahom mi dáva nádej, že niečo nájdeme. V aute je ticho. Nejakí sú dnes všetci bez nálady. Tato



graduje atmosféru známymi trhákmí. Nezabera

to. Chalani boli vyrušení od mobilov. Ani sa neusmejú.



Náladu nám zlepší nenápadná zátoka, pre ktorej sa dá zaparkovať v kríkoch a stačí prejsť už iba 100 metrov k pieskovo-kamennej pláži. Je tam pár ľudí, ale máme pocit, že sme tam takmer sami. A potom ich už najbližšie 4 hodiny neviem dostať z vody. Viem, že budú všetci spálení. No, ich chichot, čo k nám dolieha z 2 nafukovačiek, na ktorých sa



vydávajú za bariéru na vode, mi vraví, že ich nemám vzrošovať takou hlúposťou ako je krém. Tatovi sa podarí vyloviť 2 hviezdice, inak vo vode nevidno takmer žiadny život. Iba pár rybičiek.

Po návrate vidím následky. Červené tváre, plecia i stehná. Behám s aloe vera gélom a všetci ohŕňajú nosy nad jej smradom. So západom slnka sa chceme ísť pozrieť na miestne trhy, kde si každý niečo kúpime.

Chalani sa ešte o polnoci hádajú, kto utrie mokrú dlážku v ich kúpeľni. Sprchovací kút sa nedá úplne zavrieť a voda pretečie na chodbu popod dverí. Netušia, kto ju zamočil, alebo nepoutieral, ale ani jeden nechce chytiť mop a vyhovára sa na toho druhého. Zasaňuje tato krikom:

„Prestaňte sa hádať ako babky na trhu! Utriteť a spať!“ Ešte počujeme ako šomrú, ale aspoň sa pohli a nedoťahujú sa.

Piatok

Nemohla som spať. Hlavou sa mi mlela nepochopiteľná zmena v správaní šéfa. O 5.37 som si teda šla dať raňajky. Tato spokojne odľukoval. Vonku sa začínalo rozvidnievať a tak som si sadla na pláž a čakala na východ slnka. Chcela som, aby jemný vietor zobral preč rozvírené myšlienky, aby ma nepohlcovala situácia z práce, ale aby tam bol pokoj. Tvoj pokoj.



Zatiahnutá obloha a jemný dážď zavrel deti doma. Kukli sme na nich a bolo jasné: **„Kto chce ísť s nami na zaujímavý historický výlet?“** dali sme prvý pokus. Žiadna ruka hore.

„Kto chce ostať dnes doma bez nás a mať možnosť si zahrat', ale.....bude si musieť poobede aj čítať?“



Všetky ruky boli hore. Spravila som kuracie mäso, nakrájala zeleninu a tortily boli hotové. Deti mali na tvári široké úsmevy a sľubovali, že budú poslúchať Millu, ktorá prevrátila očami.

Na predné sklo nám riadne bubnovali kvapky. Ale prvá destinácia bola jasná: nekropolis Domus di Janas – pohrebisko z doby 3 500 rokov pred Kristom. GPS nás zaviedlo na farmu, kde boli všetky možné zvieratá: ovce, kozy, kravy, prasa, privítal nás priateľský pes. Hrobky bolo na pastve kôz. Ohradené. Na farme sme nikoho nenašli, tak sme prešli aj cez plot. Škoda, že tak vzácne pamiatky nie sú chránené.

Popri ceste sme videli mnoho sadov duba korkového. Spodná časť kmeňu bola hnedá - lúpanie kôry prebehlo v júli. Korkový dub sa môže prvýkrát odkôrovať po 25 rokoch, potom sa mu kôra obnoví a po ďalších 9 rokoch príde o ňu 2 krát. Až po treťom zbere je kvalita najlepšia.

Odtiaľ viedla naša cesta do mestečka Castelosadro, s obrovskou pevnosťou na kopci nad zálivom. Pod ňou boli naskladané ako farebné kachličky domy. Vyliezť hore nám chvíľu trvalo, ale starobylosť stála za to. Po ceste nám ostalo riadne zle zo zákrut a boli sme vďační za mraky a vietor.



V hlbokom rozhovore sme minuli starobylú pevnosť muraghi – obydlie civilizácie pred v 4.



tisícročí pred Kristom. Tato to stočil a vliezli sme priamo do nej. Nemohla som si to nechať ujsť. A tých štrov okolo...tato našiel jeden v tvare srdca. Aj by sme si ho zobrali, ale bol príliš ťažký.

Na ubytko sme prišli unavení. Deti boli asi uhrané a celkom sa nám potešili. Dostali večeru a potom jogurtové masky na tvár. Ešte stále ich mali červené. Gwen dostala masku na zadok.



Sobota

Vietor fučal tak, že bolo lepšie vo vode. Teda, ak sa tam človek odvážil. Chalani sa dali prehovoriť hneď a Gwen chodila dnu a von. Milla ostala iba na pláži, do studenej vody sa jej nechcelo. No, aj napriek tomu bola pláž plná. Ľudia iba tak polihovali. Vytiahla som knihu a iba si čítala. Sem-tam som vytriasla jemný piesok, čo sa zachytil v zhybe strán. Už sme si našli svoj rytmus a každý sa snaží si užiť si čas. Milla s tatom si vybehli na kopec.

Čudovala som sa, že sa Milla

nechala prehovoriť, ale vrátila sa spokojná, že sa jej to podarilo.

Večer sme skončili na pizze. Zistili sme, že 2 pizze pre deti je už málo.... už bude musieť mať pomaly každý svoju vlastnú pizzu. A potom, hor sa na trhy, na hlavnom námestí. Je tam kopec blbostí, ale vždy sa niečo nájde. Večer čumákujeme telku...väčšinou končíme po polnoci, ale sú prázdniny.



Nedeľa

Predpoveď znovu ukazoval vietor. Slnko svieti a zrnká piesku sú ako ihličky, ktoré pichajú po celom tele. Tato nás odviezol na dlhú bielu pláž v Saint Teodoro. Vo vode bolo pár ľudí a tí na brehu si chránili tvár pred nežiaducou akupunktúrou. S tatom sme vliezli do vody a bolo nám tam teplejšie. Čistota vody bola až neuveriteľná.



Poobede sme na kopec vyliezli všetci. Nakoniec to bolo jednoduchšie ako sme čakali. Nepříjemný bol iba vietor. Arlie hore zistil, že, keď sa hodí kameň do vzduchu, vietor ho vráti späť ako bumerang. Srandy bolo na najbližších 15 minút a nikomu sa nechcelo späť. Keď začali plúť a sliny sa im vracali späť, prišiel čas srandu ukončiť.



Pondelok

Posledný deň na pláži a oddych. Mali sme všetci zábavu na paddleboarde. Kto vydrží najdlhšie, keď s ním bude tato hojdať na vode. Pláž bola plná. Vietor konečne ustal. Ani nevieme, čo sa nám chce robiť posledný večer. Ísť na trh? Pozrieť si nejaký film? Uvidíme. Riešime ešte hádku Arlana spolu s Timoteom proti 3 dievčatám z triedy cez Whatsap. Nemám na to chuť a som prekvapená, že Arlan sa nechal tak vytočiť, aby išiel do extrémov a napísal správu, ktorá by urazila aj najväčšieho salámistu. Použil fakt celú škálu nadávok. Uf.

Utorok

Ferry znovu meškala. Ani si neviem predstaviť, či im tu niečo chodí načas. Predpokladám, že asi nie. Tentokrát to bola iná loď a našli sme si miesto priamo v čele, aby sme sledovali, ako sa boríme pokojnou vodou. Na prvé 3 hodiny som zaspala, ani neviem ako. Zvyšok sme sa prehrali s Gwen.

Tušila som, že tato to chce struhnúť priamo domov. 1100 km. Cesta ubiehala celkom dobre. Prebrali sme Arlanovo správanie. Tato sa nahneval a oba telefóny rozbil a hodil do smetiaka. V skupine bola aj pani učiteľka Veronika a znovu sme dostali jej úžasný mail. O tom, že Arlan nepatrí do školy a ako by ho bolo treba potrestať. Keď si predstavím, že to videla taká Adamova mama, tak sa určite spojili a podiskutovali si, ako by ho bolo treba vyhodiť. Bude sa musieť dievčatám ospravedlniť. Mamičky začali vyvolávať aj vypisovať.





Ako sa Arlan učil ospravedlňovať

Strávili sme takmer celé ráno tým, že sme si pozreli obrázky anorektických ľudí a vysvetlila som mu, aké dôsledky môžu mať jeho nadávky. Pochopil. Pripravili sme si spolu ospravedlnenie, ktoré si prepísal a niekoľkokrát si ho čítal, aby ho vedel naspamäť.

Nebolo mi príjemné ísť na stretnutie na hlavnú ulicu v Bratislave, kde sa za minútu premelie stovka áut aj ľudí. Počkali sme spolu s mamičkami s kamennými tvármi na dievčatá a potom Arlan spustil. Nezabudol a ešte sa im díval aj do očí. Dievčatá ostali bez slov a mamičky Arlanovi začali hovoriť, ako si to vážia, že prišiel a že každý robí chyby a tak. Jednoducho boli úplne roztopené. Arliemu odľahlo, dievčatá sa mu ospravedlnili tiež a každý sme šli vlastnou cestou. Arlan pochopil, dúfam, že to bola dobrá lekcia a nebude sa opakovať. Má zakázané sociálne siete a musím na neho dozeráť, aby nebol veľa na obrazovkách. Nechcem sa za neho hanbiť.

14.8., v pondelok ma čakalo odovzdávanie agendy v práci. Michal prišiel hromovými krokmi a nasledovalo ticho. Hovoril iba, keď niečo potreboval, v krátkych odsekoch, chladným tónom. Všetko som odovzdala a ostala posledná otázka: „**Prečo si toto urobila?**“

Spustila som jednoducho a myslela som, že konečne pochopí, že keď vyhodil Katku tak ďalej nebudem pracovať sama. Rozhovor sa niesol v hádavom štýle 1,5 hodiny. Nevie, kto bol viacej vytočený. Na konci sa ma spýtal: „**A keď zoberiem Katku späť, tak sa vrátiš?**“

Ani som nemala chuť na to po rozhovore odpovedať. Nepochopil nič z toho, čo som sa mu snažila vysvetliť. Potreboval, nehladať 2 osoby naraz. Povedala som, že neviem odpovedať, čo ho úplne vytočilo a ani mi takmer nepodal ruku. Tichým hlasom mi povedal:

„Zničila si náš 5,5 ročný vzťah. Úplne si ma sklamala ako človek.“

Zaželala som mu všetko dobré a odišla. Jasne, že mi je to ľúto a často sa mi to vybavuje, ale naozaj nepochopil. Následne som sa dozvedela, že si z toho odniesol to najdôležitejšie:

„Plánovala som to, aby som mu ublížila a som bezcharakterný človek.“



Ostáva nám už iba 14 dní do začiatku školského roka. Zobrali sme si na prespávačku Arlieho kámoša Sashu a potom šiel Arlan tam, keď sme museli narýchlo vybehnúť do Nemecka na pohreb. Sasha odlieta budúci týždeň do Francúzska. Netuším, či na rok alebo dlhšie. Ide bývať k otcovi, ktorý má novú rodinu a deti.

Stretli sme sa aj s Natáľkou a Hugom, spolu sme šli na výlet k Dunaju, kde se našli zraneného vtáčka. Ten asi po 10 minútach zomrel, tak mu deti spravili pohreb priamo na brehu Dunaja.



Do Nemecka sme šli na pohreb Franza Hilberta. Od minulého roku, kedy sme ich boli pozrieť a zistili sme, že má Alzheimeru, sa jeho stav zhoršil. Že mal gangrénu na nohe, nedalo sa operovať a krvná



zrazenina sa mu dostala do srdca. Už nevydržalo. Pohreb bol dosť netradičný. Veľa piesní od Johna Lennona a príbehy z Franzovho života. Žiadne veľké plače. Všetci boli

s jeho smrťou vyrovnaní a asi im aj odľahlo, že sa viac netrápil. Možno ja jediná som rozmýšľala, kde asi teraz je. Prespali sme u Maierovcov, kde sme sa zišli v hojnom počte. Nálada bola tak uvoľnená, že chlapi stiahli celú slivovicu, čo sme priniesli ako dar. Slavomír sa smial a smial. Franzova smrť ho zobrala. Potreboval to zo seba dostať.

Domov sme prišli hneď na 2-hý deň. Gwen bola s nami a začala ju bolieť hlava. Chlapi z Ukrajiny dokončovali oporný múr a múriky v záhrade. Vyzerajú perfektne a som rada, že sa Slavi rozhodol ich zavolať a nepustili sme sa do toho sami. Asi by nám to trvalo do nasledujúceho leta a neviem, koľko by sme pritom nadávali..

Teraz už iba začať pracovať na koncepte toskánskej záhrady. Tato sa najprv bránil, ale myslím, že sa mu to pomaly začína páčiť a aj sa teší na konečný výsledok, aj keď to asi potrvá.



A tu je konečne výsledok na konci augusta.... a teraz nejaké tie rastliny a stromy a jasne, že lavička☺



Posledný týždeň sme si spravili pár výletov po okolí. Tato v Nemecku zohnal rovnaké tričká pre oboch chlapcov. Je srandovné vidieť malú a veľkú verziu.

A boli sme na premietací večer u Gogorovcov. Po ceste domov, sme sa zastavili pri Mochovciach. Budúci týždeň sa



už možno tretí blok dostane na 100% výkon. Tato si splnil svoje predsavdzatie...trvalo to 5,5 roka....

September je plný zmien, adaptácie a očakávania nových vecí. Dúfam, že budeme ma všetci silu vytrvať.